

Povídka před „bojovkou“

Než začneme naši „bojovku“, povím vám jeden příběh, který se vypráví mezi tamními obyvateli po několik generací.

Byl jednou jeden rytíř jménem Kazivec z Brodu. Protože se mu zalíbila místní děvečka, vyvolal tím velký poprask...

Když si ale jednou vyjel na svém oři Bleskovi do nedalekých luk a hájí, spatřil mezi lučními kvítky krásnou, ale chudou dívku. Dívka s černými vlasy dlouhými až k pasu, zelené oči hleděly na blankytně modrou oblohu. Jakmile se však ohlédla, spatřila neznámého muže. Tím mužem byl náš rytíř Kazivec.

„Sličná dívko,“ oslovil ji Kazivec, „kde se tu bereš? Nikdy jsem tě neviděl v těchto končinách.“

„Sloužím na statku u místního sedláka, který si mne chce vzít.“ odpoví dívka.

„Jsem rytíř Kazivec z Brodu, velmi jsi mne okouzila, mohu znát tvé jméno?“ zeptá se rytíř.

„Jsem Elena, děvečka sloužící u sedláka Tlustého.“ Sdělí mu dívka.

„Je radost pohledět na krásné zelenkavé oči dívky,“ pomyslel si Kazivec.

„Bud' zítra zde na tomto místě a v tuto dobu, prosím, rád bych tě zas uviděl.“ požádal ji rytíř.

Scházeli se takto několik dní, týdnů a měsíců. Když to byl rok od jejich prvního setkání, požádal rytíř Kazivec Eleny o ruku. Ta s radostí přijala, jen tu byl menší problém – sedlák Tlustý.

Sedlák se nechtěl Eleny vzdát, a tak rytíř Kazivec sám šel za sedlákem, aby si promluvili. Jakmile však vyřkl rytíř, že si chce Eleny vzít, sedlák popadl kosu.

Však domluvili se a souhlasili mezi sebou, že se uskuteční boj „na život a na smrt“.

Druhý den přesně o půlnoci se sedlák Tlustý s rytířem Kazivcem setkali na mýtině uprostřed lesů. Měsíc v úplňku oslňoval mýtinu. Však sedlák připravil na rytíře lest. Věděl, že s rytířem přijde i Elena, a tak se domluvil, aby mu pomohli sedlákovy „přátelé“. Ti byli ukryti za stromy. Jakmile rytíř vstoupil na planinu a po boku jeho stála Elena, „přátelé“ sedláka popadli Eleny a odvěkli pryč. Rytíř se chtěl rozběhnout za nimi, ale najednou se objevil sedlák. Začal nelítostný boj...

Rytíř Kazivec sice vyhrál nad sedlákem boj, sedláka ale nezabil. Kazivec nepatřil mezi vrahy, a tak se s ním „jakžtakž“ dohodl. I když mu Kazivec držel kord těsně nad krkem, sedlák zprvu nechtěl souhlasit, ale nakonec souhlasil, aby si zachránil život.

Rytíř ho i tak pro jistotu svázal provázkem, který si nechali nevědomky únosci Eleny na mýtině.

Poté se rozeběhl směrem za Elenou, volal na ni: „Eleno! Moje drahá Eleno, vyhrál jsem, kde jsi? Ozvi se mi!“

Po dlouhé době se Elena ozvala: „Můj drahý, jsem na mýtině. Ti násilníci mne vlekli přes celý les. Když jsi však začal volat, odvěkli mne zpět na mýtinu. Zachraň mne, prosím.“

Kazivec okamžitě běžel zpátky, avšak než doběhl, uviděl Elenu, ale ne takovou, jako naposledy. Ti odporní muži ji přivázali ke stromu a krutě ji zabili. Ano... Elena byla mrtvá... Měla podřízlé bělostné hrdlo, které bylo nyní zalito krví. Vyhaslé oči plné strachu a lásky zároveň.

Kazivec ten pohled neunesl, odřízl ji od stromu, položil na velký plochý kámen a plakal pro ni. Poté vytáhl svou dýku z pochvy u opasku a sám se bodl do břicha. Bodal a bodal do posledních sil, které mu jen zbývaly... Zemřel též vedle své milované a ubohé Eleny...

Od té doby se v těchto lesích prochází duch Eleny, nikdy nenacházejíc svého Kazivce, který měl duši zalknutou a nemohl se tím pádem navrátit do Ráje.

Duch Eleny zde bloudí při každé úplňkové půlnoci.

A dnes ten úplněk je. Nyní nadchází půlnoc a vás, milé děti, čeká noční „bojovka“. Možná potkáte i Elenu.

Vedoucí rozpouští děti a zaslechne tu a tam křik dětí a nárek Eleny...